

MAESTRUL CUVÎNTULUI

Cel care a dat viață umorului, cel care ne-a descoperit frunțile în repetate rînduri, cel care, cu o pasiune și o perseverență rar întîlnite, a făcut din fiecare vorbă pe care o rostea „o vorbă de duh” — Tudor Mușatescu nu mai este printre noi.

El a fost mai mult decît un dramaturg, mai mult decît un scriitor de mare talent, a fost un naestru al cuvîntului.

Pentru noi artiștii care în repetate rînduri am dat viață personajelor create de Tudor Mușatescu, moartea lui înseamnă o grea pierdere. Pe care personal o resimt cu atît mai apăsătoare, cu cît acest moment panegiric coincide, cu o, din păcate, cernită aniversare: zece ani de cînd am intru-chișat, în Titanic-Uals, pe Chiriachița.

Personalitate complexă, multilaterală, adînc înrădăcinată în spiritualitatea vieții noastre contemporane, Tudor Mușatescu lasă, prin moartea sa, un gol, care, pentru multă vreme, nu va putea fi împlinit.

SILVIA DUMITRESCU-TIMICĂ

PRIETENUL ACTORILOR

A plecat dintre noi acela pe care l-am iubit și ne-a iubit atît de mult pe noi actorii, maestrul Tudor Mușatescu. Era fericit cu noi, și îi ficea pe toți cei din jurul lui. Eram fericiți că un om ca el dăruia teatrului și nouă, actorilor, tot ce avea mai de preț în el.

Spiritul său pătrunzător, ironia subțire dar tăioasă, căldura sufletească, duioșia, veșnicul său zîmbet și generozitatea sa, făceau din maestrul Tudor Mușatescu, cel mai căutat și iubit prieten al nostru. Iar pana sa miraculoasă care a servit teatrul românesc cu atîtea creații dramatice, a făcut din slujitorii Thaliei, interpreți, admiratori și prieteni devotați, ai operei maestrului Tudor Mușatescu.

Ca unul care fac parte dintre aceștia, îmi mărturisesc durerea pierderii unui prieten mare al teatrului și al nostru, al actorilor.

În fața mormintului său ne prosternăm cu modestie în amintirea celui ce a fost și va rămîne veșnic pentru teatrul românesc, Tudor Mușatescu.

DAMIAN CRÎȘMARU